

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anita Szczepanik

Bez udziału Prokuratora -

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 14.03.2019 r., 22.05.2019 r.

sprawy J. Z., córki J. i A. z domu D., urodzonej dnia (...) w P.,

oskarżonej o to, że: w dniu 13 września 2018 roku w K. D., woj. (...), prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym według wyników kolejnych badań 3,17 promila, 3,11 promila i 2,93 promila alkoholu we krwi

tj. o czyn z art. 178a§1 kk

1. oskarżoną J. Z. uznaje winną dokonania zarzucanego jej czynu z art. 178a§1 kk i za to na mocy art. 178a§1 kk wymierza jej karę roku pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na 2 (dwa) lata tytułem próby;

3. na mocy art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

4. na mocy art. 43§3 kk nakłada na oskarżoną obowiązek zwrotu dokumenty prawa jazdy ustalając, że do chwili wykonania obowiązku okres na który orzeczono zakaz nie biegnie;

5. na mocy art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

6. na mocy art. 624§1 kpk zwalania oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

II K 1145/18

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Puławach oskarżyła J. Z. o to, że w dniu 13 września 2018 roku w K. D. województwa (...) prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym według wyników kolejnych badań: 3,17 promila, 3,11 promila i 2,93 promila alkoholu we krwi, tj. o czyn z art. 178a § 1 kodeksu karnego.

Po przeprowadzeniu rozprawy sąd ustalił i zważył, co następuje:

w dniu 13 września 2018 roku J. Z. kierowała samochodem osobowym marki F. (...) w K. D. na ul. (...) i zatrzymała się na środku ulicy, po czym zasnęła za kierownicą przypięta pasami. W takim stanie zastała ją E. S. z nie znanym jej mężczyzną. Kiedy otworzyli drzwi, J. Z. o mało nie wypadła z samochodu. Wyłączyli silnik i wezwali pogotowie informując o wyczuwalnej woni alkoholu. Przybyli na miejsce ratownicy nie stwierdzili żadnych okoliczności wymagających pomocy medycznej, a jedynie silny wpływ alkoholu, więc wezwali policję. J. Z. zachowywała się agresywnie wobec ratowników medycznych wyzywając ich i kopiąc, więc policjanci zatrzymali ją i założyli jej kajdanki, po czym przewieźli do Posterunku Policji w K. D., gdzie odmówiła poddaniu się badaniu na alkometrze, więc przebadano jej krew z wynikami 3,17, 3,11 i 2,93 promila alkoholu. J. Z. nie była dotychczas karana, jest mężatką, ale samotnie wychowuje dwójkę dzieci nie korzystając z pomocy społecznej.

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd obdarzył wiarą zeznania świadków: E. S. – k. 69v-70, 10-11 i P. W. – k. 70, 35-36, ponieważ zeznania tych świadków są logiczne, konsekwentne i wzajemnie się potwierdzają tworząc jeden spójny stan faktyczny. Sąd obdarzył wiarą również dowody w postaci: protokołu badania trzeźwości – k. 2, protokołu zatrzymania osoby – k. 3-4, kserokopii dowodu osobistego – k. 18-19, kserokopii mandatu karnego – k. 21-23, protokołu pobrania krwi – k. 27-29, sprawozdania – k. 30, danych osobo poznawczych – k. 38, 45, danych z Krajowego Rejestru Karnego – k. 47, decyzji Starosty (...) – k. 76, zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego – k. 77-79, protokołu z przyjęcia zażalenia – k. 80-81, decyzji Wójta Gminy W. – k. 82-84, ponieważ dowody te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i w przewidzianej prawem formie, a żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała ich prawdziwości.

Oskarżona J. Z. początkowo przyznała się do winy – k. 15-17, 32-33, po czym wyjaśniła – k. 85v, że nie może się przyznać, bo nie jest pewna, czy to ona prowadziła samochód, a na policji wyjaśniała pod presją, że może zostać zatrzymana. Wyjaśnienia oskarżonej, w których kwestionuje swoją winę nie zasługują na wiarę, ponieważ są sprzeczne z zeznaniami świadka E. S., która widziała stojący na środku ulicy samochód z włączonym silnikiem i przypiętą pasami na miejscu kierowcy oskarżoną. Skoro oskarżona znajdowała się w takim stanie, że po otwarciu drzwi samochodu o mało nie wypadła z samochodu, to nie byłaby w stanie przesiąść się na miejsce kierowcy i zapiąć pasy. Poza tym oskarżona była przesłuchiwana dwa razy i za drugim razem zatrzymanie jej już nie groziło, a jednak potwierdziła wcześniejsze przyznanie się do winy, więc przedstawiona przez oskarżoną nowa wersja wydarzeń stanowi nieudolną próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Wina oskarżonej nie budzi wątpliwości, ponieważ jest ona osobą świadomą swych czynów i nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające jej odpowiedzialność karną.

Zarzucający oskarżonej czyn polegający na kierowaniu pojazdem mechanicznym, a takim jest samochód, w ruchu lądowym, w stanie nietrzeźwości czyli przy stężeniu alkoholu we krwi przekraczającym 0,5 promila stanowi przestępstwo określone w art. 178a § 1 kodeksu karnego.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające sąd uwzględnił stosunkowo wysokie stężenie alkoholu sześciokrotnie przekraczające próg nietrzeźwości i powodujące, że oskarżona prowadziła pojazd nie będąc świadomą tego, co robi, czym stwarzała bardzo duże zagrożenie dla innych uczestników ruchu oraz nagminność tego typu przestępstw w rejonie sądu (...), a jako okoliczności łagodzące oraz przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności – dotychczasową niekaralność oskarżonej i dwoje dzieci na utrzymaniu oraz trudną sytuację rodzinną i materialną. Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę sąd wymierzył karę oraz środki karne adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonej, które spowodują, że oskarżona nie popełni więcej podobnego czynu, a dla innych będą stanowić przestrożę.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k., ponieważ oskarżony nie posiada majątku i ma trudną sytuację materialną.